

Зарань ни слънце сръщаше
по пжтя, по хладината,
цълъ день умора не сръцахъ
да скитамъ изъ планината.

Пребродихъ вредомъ скалитъ
изъ стръмни вити пжтеки,
доде ми виждатъ очитъ,
гледахъ на ширъ, на далеко.

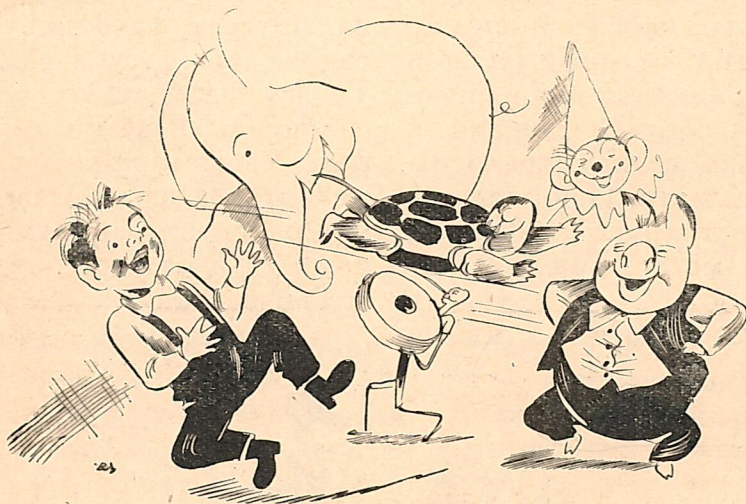
Дето край нѣма полето
изъ равнинитъ широки,

дето се спира небето
до планинитъ високи.

Сега е есенъ мъглива,
слънчево лѣто прецъвна,
всѣкой си на пжть отива,
птиченце далечъ прехвъркна.

Прощавай, сбогомъ планино,
и ти зелена горице,
прощавай, сбогомъ, дружино,
все отборъ пѣстри козици...

Христина Стоянова



АЗЪ НА ЦИРКЪ БЪХЪ

Азъ на циркъ бѣхъ оня день,
циркъ „Обединение“.
Гледахъ смаянъ, възхитенъ
чудно представление.

Най-напредъ Шарантъ младъ
съ викове представи ни
цирковия весель свѣтъ —
майстори прославени!

После нѣщо профуча,
страшно изтопурка тамъ: —
триста километра въ часъ
мина Костенурката.

Вижъ Комартъ, вижъ герой,
съ мускули засрами ни:
чупи на гръдта си той
воденични камъни.